

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 5-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 25 (259)

Субота, 17 червня 1972 р.

Ціна 2 коп.

НАПЕРЕДОДНІ

О РГАНІЗАЦІЇ Українського товариства глухих напередодні свого IX з'їзду, який завершить звітно-виборну кампанію, що почалася ще в листопаді минулого року. Вони підходять до свого форуму ідейно згуртованими, організаційно зміцненими, збагаченими передовим досвідом.

Нині Українське товариство глухих об'єднує понад 1600 первинних організацій і відділів. Серед них провідне місце по праву займають первинні організації УВП та компактних груп державних підприємств, де основну масу складають робітники та інженерно-технічні працівники — люди, які зайняті в сфері матеріального виробництва.

Звітно-виборні збори і конференції повсюдно пройшли організовано, по-діловому, при високій активності учасників, на достатньому рівні критики і самокритики. В ході звітів і виборів значно обновилися склад голів і членів правлінь, поліпшився їх якісний склад, особливо правлінь обласних відділів. До керівництва прийшло багато молодих активістів — передовиків виробництва і сільського господарства, представників трудової інтелігенції.

Чотири роки, які відділяють VIII і IX з'їзди УТОГ, були для трудівників Товариства часом напруженої творчої праці, яка завершилася великими успіхами в господарському і культурному будівництві, в підвищенні рівня всієї організаційної і виховної роботи.

У нашій країні все ширше розгортається соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань другого року п'ятирічки. Працівники Товариства з ентузіазмом готуються зустріти знаменну дату — 50-річчя з дня утворення Союзу РСР.

Могутній підйом трудової і політичної активності мас вимагає від організацій, відділів і установ УТОГ дальшого покращення організаційної і виховної роботи серед трудящих.

Основною сферою прикладання сил організацій Товариства була і залишається економіка. Адже від успіхів у господарському будівництві залежить виконання наміченої програми соціальних заходів, які спрямовані на зростання добробуту трудящих, на створення сприятливих умов для праці і відпочинку, для всебічного розвитку підростаючої молоді змін.

Цілком зрозуміло, що в центрі уваги делегатів IX з'їзду УТОГ будуть питання дальшого розвитку суспільного виробництва, підвищення його ефективності, впровадження нової техніки, прискорення росту продуктивності праці і якості продукції, зміцнення трудової дисципліни; питання дальшого поліпшення організації соціалістичного змагання, розвитку руху за комуністичну працю, економічну освіту кадрів.

Виробничі успіхи кожного колективу знаходяться в прямій залежності від рівня виховної роботи наших організацій, їх активності, бойовистості. В цьому питанні у нас нагромаджений немалий позитивний досвід, який потрібно краще використовувати. Разом з тим в деяких організаціях УТОГ агітаційно-масова і культурно-виховна робота недостатньо пов'язується з конкретними виробничими завданнями, подекуди недооцінюється велика роль і сила трудових колективів, мало робиться для підвищення їх політичної активності. Про це не можуть не сказати у своїх виступах делегати з'їзду.

Організації УТОГ мають всі можливості для значного підвищення активності і бойовистості. Говорячи про це, слід подумати над тим, як добитися посилення їх впливу на роботу підприємств, на успішне вирішення завдань, які стоять перед колективами у дев'ятій п'ятирічці, як вони сприяють закріпленню кадрів на виробництві, добиваються створення робітникам умов для продуктивної праці, зміцнення трудової дисципліни. Зрозуміло, що всі ці завдання повинні вирішуватися спільними силами партійних, профспілкових та первинних організацій УТОГ разом з адміністрацією підприємств.

Активність, цілеспрямованість, результативність праці організацій УТОГ в значній мірі залежать від рівня керівництва ними, покращення стилю і методів праці, навчання і виховання активу.

Звичайно, і про це повинна йти мова на з'їзді. Вірно і конкретно керувати — означає всебічно знати життя організацій, не шкодувати часу на виховання активу, підтримку і впровадження всього нового, яке народжується практикою роботи.

Великі завдання стоять перед культурно-освітніми закладами Товариства. В своїй діяльності вони повинні ширше використовувати всі засоби масово-політичної роботи, і в першу чергу — лекційну пропаганду, наочну агітацію, націливши її на підготовку до зустрічі ювілею країни — 50-річчя утворення Союзу РСР.

Варто подумати і над тим, як підвищити ефективність роботи клубів, будинків культури, щоб вони стали справжніми вогнищами культури.

Увага делегатів повинна бути звернена і на інші проблемні питання життя і діяльності Товариства, його організаційного зміцнення, дальшого розвитку виробничої бази.

Члени Українського товариства глухих зустрічають свій IX з'їзд на трудовій вахті, яка кожен день приносить нові успіхи в здійсненні планів дев'ятої п'ятирічки. Трудівники Товариства тісно згуртовані навколо рідної Комуністичної партії, готові зробити все для того, щоб втілити в життя рішення XXIV з'їзду КПРС.

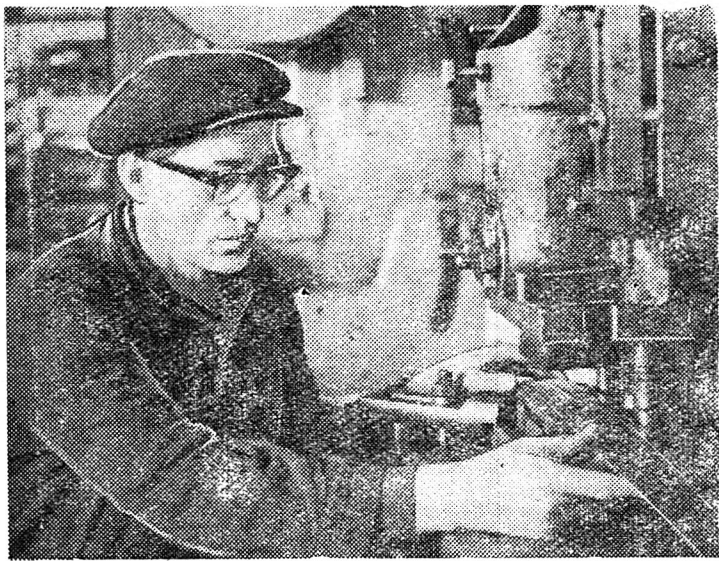
ДО ВІДОМА ДЕЛЕГАТИВ:

РЕЄСТРАЦІЯ ДЕЛЕГАТИВ, ОБРАНИХ НА IX З'ІЗД УТОГ, БУДЕ ПРОВІДИТИСЬ 28 ЧЕРВНЯ В ПРИМІЩЕННІ ЛЬВІВСЬКОГО ОБЛАСНОГО ВІДДІЛУ УТОГ (ЖОВТНЕВИЙ ПРОІЗД, 6).

ЗА ДОВІДКАМИ ЗВЕРТАТИСЯ ПО ТЕЛЕФОНУ: 2-70-05.

На фото: ударник комуністичної праці, штампувальник Донецького УВП Олександр Іванович Іванов. Виробничі завдання другого року п'ятирічки він виконує на 150—170 процентів.

Фото В. ЯКУБЕНКА.

ПОХІД БЕРЕЖЛИВИХ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

В. І. Ленін надавав великого значення режиму економії і з не-примиренністю відносився до будь-якого прояву безгосподарності, нехлюйського відношення до народного добра.

Комуністична партія у своїй економічній політиці постійно враховує ленінські положення про необхідність вести господарство раціонально, твердо тримати курс на здійснення суворого режиму економії.

Колектив Донецького підприємства, як і всі радянські люди, гаряче схвалив Лист ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС та ЦК ВЛКСМ «Про поліпшення використання резервів виробництва та посилення режиму економії у народному господарстві».

Могутній підйом творчої активності викликав цей документ у робітників і службовців нашого підприємства. На загальних зборах колективу було внесено багато цінних пропозицій, реалізація яких

мала помітний вплив на ріст ефективності виробництва. На підприємстві була створена комісія і організований конкурс на кращу пропозицію по раціональному використанню виробничих ресурсів, оголошений огляд за економію та бережливістю.

В ході огляду комітет профспілки під керівництвом партійної організації посилює організаційну та виховну роботу по залученню робітників на боротьбу за ріст продуктивності праці, за прискорення темпів по впровадженню нової техніки та технології, організації праці і виробництва, за підвищення якості продукції, за всемірну економію сировини, матеріалів, палива та електроенергії.

Як проходив огляд на нашому УВП, можна показати на такому прикладі: у кожному цеху були створені оглядові комісії, до складу яких увійшли передові виробники, інженери, представники партійної, профспілкової, комсо-

ПЕРЕМОЖЦІ ВИЗНАЧЕНІ

У минулому році колективи учбово-виробничих підприємств Товариства включилися у всесоюзний громадський огляд використання резервів виробництва і режиму економії у зв'язку з Листом ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС, ЦК ВЛКСМ, та Положенням про всесоюзний громадський огляд використання резервів виробництва і посилення режиму економії.

Спільною постановою президій Центрального правління Українського товариства глухих і Українського республіканського комітету профспілки робітників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств визначені переможці всесоюзного громадського огляду.

За високі показники у всесоюзному громадському огляді колектив мебельників Дрогобицького УВП нагороджений дипломом ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ.

Визнана хороша робота колективів Київського досвідного підприємства, Донецького, Єнакієвського, Вінницького та Черкаського УВП.

Колективи цих підприємств премійовані за рахунок коштів централізованого фонду матеріального заохочення.

мольської та первинної організації УТОГ.

Добре була продумана і оформлена наочна агітація. На плакатах, які закликали до економії, була вказана вартість кілограма сировини і матеріалів, кіловат-години електроенергії. Це дозволило кожному робітникові реально уявити, яке значення має бережливе відношення до виробничих ресурсів. На стендах, які висвітлювали хід огляду, були вивішені зобов'язання змін і бригад, щомісячно відмічалось їх виконання, досягнута економія, кількість прийнятих пропозицій робітників і службовців, а також економічний ефект від їх впровадження.

Постійно проводились і проводяться рейди по перевірці стану обліку і витрати сировини та матеріалів використання робочого часу. Важливе значення на підприємстві приділяють заохоченню учасників огляду.

Для преміювання колективів кращих цехів, змін, бригад, передових робітників і службовців встановлені грошові премії. Вся робота позитивно впливає на хід огляду. В ньому активно бере участь майже весь колектив.

Лише в минулому році від робітників, інженерно-технічних працівників і службовців підприємства було одержано біля 100 пропозицій. Економічний ефект від їх реалізації становив понад 44 тисячі карбованців. За рік було зеконмлено преспорошку понад три тонни, полістирола 1,2 тонни, металу біля тонни.

Огляд показав, що проведення цього заходу має велике значення в справі виявлення і використання резервів виробництва, в справі мобілізації додаткових ресурсів для дострокового виконання завдань дев'ятої п'ятирічки.

Похід бережливих продовжується. Нема сумніву в тому, що він багато допоможе в справі дальшого підвищення ефективності виробництва і зміцнення економіки підприємства.

О. ФУДИМ,
директор Донецького УВП.

На фото: на передньому плані краща швея Слов'янського УВП, ударниця комуністичної праці, «Майстер-Золоті руки» Олександра Миколаївна Косич.

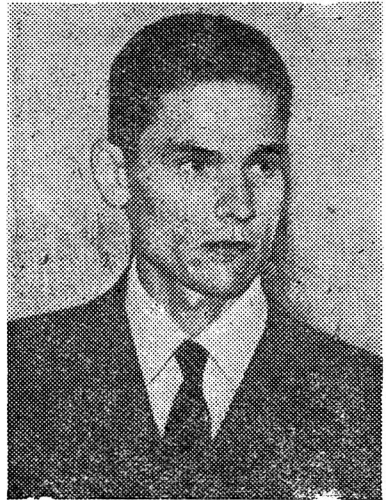
Фото В. ЯКУБЕНКА,

ДЕЛЕГАТ ІХ З'ІЗДУ

Розмова зав'язалася невимушено, легко. Я дивився на цього худорлявого чоловіка, якого знаю вже давно, так ніби знайомився вперше.

Миколі Романовичу Давиденку — 36 років. Здається зовсім недавно він був делегатом VIII з'їзду Українського Товариства глухих. А тепер його знову обрано делегатом з'їзду.

Чотири роки. Термін невеликий, а скільки хороших і славних справ на цьому шляху між двома з'їздами.

Слух він втратив у дев'ять років. Вчився в школі ФЗН в місті Кременчук, звідки разом з групою глухих слухарів його направили до Києва, на завод «Арсенал». Це було в 1953 році. І ось вже дев'ятнадцять років працює він на підприємстві.

На заводі «Арсенал» імені В. І. Леніна Микола Романович очолює бригаду комуністичної праці, яка складається з чотирьох членів УТОГ.

Сам Давиденко, працюючи слухарем-складальником, систематично виконує норми виробітку на 180—200 процентів. Керівництво заводу неодноразово відзначало самовіддану працю Миколи Романовича. На цеховій дошці Пошани часто з'являється його фото. На честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна М. Давиденко нагородили ювілейною медаллю, грамотою, цінним подарунком. А в цьому році, коли відзначалося 25-річчя з дня випуску на заводі першого фотоапарату «Київ», Миколу Романовича нагороджено годинником.

Що й казати — трудові успіхи між двома з'їздами УТОГ дуже переконливі. Я дивлюся на Миколу і бачу, що розповідати йому про себе не хочеться. Задаю питання і бесіда набирає рис інтерв'ю.

— Яку громадську роботу ви проводите?

— Більше п'ятнадцяти років товариші обирають мене головою первинної організації УТОГ. Під час обідньої перерви читаю політ-

інформації, організовую на різні теми бесіди. Наша бригада бореться за зразкову дисципліну. У змаганнях з бригадами чутих робітників за звання бригади комуністичної праці ми завоювали перше місце.

— Чим ви захоплюєтесь у вільний від роботи час?

— З 1965 року я беру участь у роботі Народного самодіяльного театру при Палаці культури імені А. В. Луначарського. Виконував ролі у виставах «На світанку» Г. Плоткіна, «Гроза» О. Островського.

— Розкажіть, будь ласка, про вашу роботу керівника фотогуртка при Палаці культури.

— Наш гурток двічі брав участь у фотовиставках. Мене особисто, за фотороботи було нагороджено дипломом і премійовано.

Микола Романович розповідав, що бригада, яку він очолює, готуючись до гідної зустрічі 50-річчя утворення СРСР, взяла підвищене соціалістичне зобов'язання в змаганні з бригадою глухих слухарів.

Успіхів Вам, товаришу делегате, в цьому змаганні!

І. САПОЖНИКОВ.

НА ВІРНОМУ ШЛЯХУ

До кімнати місцевому Київському дослідному підприємству УТОГ швидкою ходою зайшла дівчина з відкритим обличчям, приємною посмішкою. Побачивши незнайому людину, вона мимохідь поправила зачіску, привіталась. Так я познайомилась з Надією Горбаток — делегатом ІХ з'їзду УТОГ. Розговорилися.

— Надіє, скажіть, будь ласка, як починався ваш трудовий шлях?

— Мабуть, як і в багатьох інших, — відповіла вона. На Київське дослідне підприємство прийшла у 1968 році після закінчення Київської спеціальної інтернату № 6. Колектив прийняв мене щиро і просто. Добрим словом, порадою допомогли повірити в свої сили. З часом з'явилися товариші, друзі і я відчула, що тепер це буде моя сім'я. Життя показало, що я не помилилась, бо колектив у нас дійсно дружний, згуртований, працьовитий. Кожний відчуває відповідальність не тільки за себе, а й за своїх товаришів, такі взаємини допомагають успішно вирішувати покладені на нас виробничі завдання.

— Чи задоволені ви своєю робітничою професією?

— Так, задоволена. Працюю зараз пресувальницею, ця професія сподобалась мені, розумієте, яюсь легко працюється. Правда, починала свою трудову діяльність контролером, але згодом захотілося не просто перевіряти результати праці інших, а самій виробляти продукцію. Почуваю, що зараз я знайшла своє справжнє місце в житті, а це для людини, мені здається, найголовніше.

— Надіє, ви ударниця комуністичної праці?

— Так, і я пишаюся цим високим званням, розумію, що це своєрідна оцінка моєї роботи. Ціную довіру колективу, намагаюся працювати краще, не заспокоюватися на досягнутому.

— Ваші товариші по цеху розповідали мені, що ви завзята спортсменка.

— Справді, я люблю спорт і займаюся ним у будь-яку пору року. Спортивний стаж — чималий, виконала норму третього спортивного розряду з волейболу і другого — з лиж. Спорт допомагає мені в роботі, я завжди почуваю себе бадьорою, працюється легко.

— А чим знаменний для вас цей рік?

— У квітні в моєму житті відбулася важлива подія — мене обрано делегатом ІХ з'їзду УТОГ. Це велика честь для мене, і я докладу всіх сил, щоб виправдати високе довіря колективу і працювати так, щоб кожний мій робочий день став днем самовідданого ударної праці. На з'їзд поїду з хорошими трудовими показниками.

Надії Горбаток добре відома ціна праці, притаманна гордість за робітничу професію. Її висока вимогливість до себе, до своєї справи, увага до людей заслужили одностайну повагу і любов всього колективу Київського дослідного підприємства.

Щастя тобі, Надіє, на обраному життєвому шляху!

Т. НИКАНОРОВА.

25 червня наші Батьківщина урочисто відзначить День радянської молоді. На вулиці міст і сіл вийдуть тисячі молодих людей. А ми, комсомольці 20—30 років, будемо згадувати свою молодість, таку далеку за часом і таку близьку...

Початок 30-х років — час бурхливого розвитку вітчизняної промисловості. Юнача завзятість допомагала не тільки працювати, але й вчитись. 25 комсомольців, які були закріплені за комсомольською організацією Харківського клубу глухих, вступили в школу фабрично-заводського навчання. Серед них були молоді тоді Є. Стреляна, Н. Примак та інші. Багато з них потім стали висококваліфікованими робітниками. Є. Стреляна монтажниця харківського електро-механічного заводу нагороджена орденом Леніна.

В ті далекі роки, молодь жадібно тягнулася до знань, до нового життя. При клубі глухих були створені курси по ліквідації неписьменності, які перетворилися потім у початкову школу. Починаючи з 1934—1935 навчального року, школа працювала за програмами семирічної масової школи. Закінчили школу Зінаїда Пліс, Тамара Науменко, Іван Сорока та інші. Багато з них вирішили продовжувати освіту. Деякі успішно склали іспити, були зараховані в ВУЗи.

МИНУЛЕ НЕ ЗАБУТЕ

Праця, навчання, перші труднощі — все це пройшли перші комсомольці. Треба особливо відмітити, що комсомольці були по-справжньому дружні. Кожний відчував літоту товариша, у біді усі намагалися допомогати один одному, але разом з цим вони були вимогливі і суворо засуджували порушників порядку. Героїчний час на-

клав свій відбиток на наші характери і вчинки.

Нам, комсомольцям 30 років, хотілося, щоб сьогоднішній молоді, яка прийшла нам на зміну, були властиві і жадаба до знань, і дружня взаємодопомога, і беззавітна любов до нашої великої Батьківщини.

З. ПОЗНЯКОВА.

ОГЛЯД СТИННОЇ ПРЕСИ

НАДІЙНИЙ ПОМІЧНИК

Відомо, що газета — не тільки колективний пропагандист, але й колективний організатор. Працівники Івано-Франківського Будинку культури глухих добре це розуміють. Тому-то і приділяють вони постійну належну увагу випуску стінної преси.

Перегортаючи підшивку газети «За культуру», бачиш, як з номера в номер змістовно, докладно розповідає газета про життя членів нашого Товариства, як послідовно розкриває вона перед читачем все те, що його цікавить. Своєрідним відгуком на злободенні питання, теми стала газета.

Ось, наприклад, виїхала агітбригада будинку культури у село. І зразу ж у газеті з'явилася замітка «З концертом у село». Активний учасник художньої самодіяльності і інструктор обласного відділу УТОГ М. Хохулін розповідає в ній, як тепло зустрічали колгоспники глухих акторів у селах Підгірки Калуського району, Кути Верховинського району та в м. Коломиї, де їм довелося виступати останнім часом. Актор висловлює впевненість в тому, що учасники художньої самодіяльності докладуть усіх зусиль, щоб їх концерти проходили з неменшим успіхом.

Кожний з номерів газети свідчить про те, що його творці докладно чимало зусиль до того, щоб вони були красиво, яскраво оформлені, щоб матеріали були цікавими, правдивими, щоб події, про які йдеться в статтях, мали місце у житті.

Стінгазета інформувала читачів про результати обласного фестивалю самодіяльного мистецтва, який щойно закінчився, про заходи Будинку культури, присвячені піввіковому ювілею утворення СРСР. Стіннівка освітлює роботу гуртків художньої самодіяльності та спортивних секцій, хід соціалістичного змагання в обласному товаристві глухих.

До речі, газета розповідає не тільки про здобутки, а й часто критикує порушників дисципліни. Слід зазначити, що хотілося б частіше бачити у стінній матеріалі за підписами керівників підприємства, читачів. Цікаво було б прочитати про трудові здобутки хліборобів та тих, хто трудиться на підприємствах міськпромисловості.

Газета Івано-Франківського Будинку культури «За культуру» стала справжнім порадищем читача. Її «слова» допомагає глухим трудівникам у боротьбі за виконання рішень партійних з'їздів та завдань дев'ятої п'ятирічки. Віряться, що і в майбутньому, як і тепер, стіннівка буде йти в ногу з життям.

Н. КОНВАЛЮК.

ТРУДОВЕ ПІДНЕСЕННЯ

На учбово-виробничих підприємствах, у компактних групах та в сілському господарстві Одеської області трудяться понад 400 членів УТОГ, ударників комуністичної праці. Із цієї кількості 100 чоловік припадає на УВП-2. Змаганням за присвоєння цього почесного звання охоплена решта трудівників підприємства.

Широкого розмаху набрав рух за дострокове виконання завдань дев'ятої п'ятирічки. Місцевий комітет УВП-2 прагне зробити все, щоб змагання трудівників стало дійовим і гласним.

Щомісяця тут підбивають підсумки роботи колективів, це сприяє піднесенню трудової активності мас. Якщо, наприклад, за безерень переможцем у змаганні вийшла дільниця № 1, то за квітень перше місце зайняли швей дільниця № 3.

З рішенням МК знайомлять робітників усіх дільниць, а в червоному куточку та в цехах вивішують спецвипуски «Блискавки»,

присвячені переможцю.

Крім загальноприйнятих заходів по організації змагання на УВП-2 практикують випуск щомісячних плакатів, що розповідають про виконання норм виробітку кожною робітницею. Такі плакати наочно розкривають, показують, хто йде попереду, а кому слід підтягнутися.

Щомісяця у змаганні «Краща за професією» беруть участь 20—25 робітниць. Попереду швей-мотористка дільниці № 1 Є. Вдовиченко, якій ось уже 12 місяців підряд присуджують це звання. По кількох місяців утримують звання «Краща за професією» також швей А. Гришук, Л. Гришук, Н. Димитрашко, Л. Улітка, Л. Кордибаха та інші.

Жовтневий райком КП України м. Одеси відзначив добру роботу підприємства за I квартал. Тепер колектив складає всіх зусиль, щоб достроково завершити виробничу програму II кварталу.

Ю. ГЕР.

Дивна все ж таки істота — людина! Іноді досить дрібниці, простого випадку, щоб назавжди визначили її професію, покликання і сама доля. Ось так вийшло і в Людмили Безматерних.

Вісімнадцятирічною дівчиною попала вона з села в місто. Було це майже тридцять років тому — в 1944 році, коли Вінниця ще лежала в руїнах, залишених війною.

Куди піти? Питання нескладне. Робітничі руки потрібні були скрізь. Треба було на пожарищах відбудовувати місто, відроджувати в ньому життя. Важче було з проблемою — де жити? Шукаючи для себе куток, йшла Люся по одній з порівняно вцілілих вулиць і нараз зупинилась здивована: назустріч їй йшла група дівчат, жваво жестикулюючи руками. Слів їх розмови не було чути...

У той день уперше побачила

РУКИ-ПІСНЯ

Люся глухонімих і «почула» їх розмову. А згодом вийшло, так, що її сусідами по тимчасовому пристаннищу стали глухі дівчата. І не випадково: поруч з цією вулицею знаходився комбінат глухонімих.

Як і в усьому місті, тут теж велися відбудовчі роботи, і сусідки Люсі там працювали. Вони кликали її з собою, кликали наполегливо, і вона, не перестаючи дивуватись їх мові, погодилася. Як і вони, розчищала від каміння та щебеню територію комбінату, допомагала в будівництві. А потім залишилась на комбінаті обліковцем, не усвідомлюючи ще того, що це й є її доля.

А мова жестів давалася їй легко. Скоро вона вже вільно розмовляла з новими подругами і все частіше була потрібна їм там, де виникала необхідність щось пояснити, щось владнати.

Після навчання в Києві на курсах Люся стала перекладачем.

З того часу, коли вона вперше

зустріла глухонімих, як один день, минуло 28 років. Років, за які вона взнала і вивчила мало не кожного глухого жителя Вінниці. Та хіба тільки Вінниці! Вона знає і всіх глухих, котрі живуть в районах області, і вони теж чудово знають «перекладачку Люсю».

По своїй роботі вона причетна майже до кожної події в житті членів УТОГ: того вона влаштувала на роботу, тому допомогла прописатися, а тому позачергово влаштувала дитя у дитсадок... А вже коли вєсілля, то перше запрошення багато хто з її підопічних несе не рідним, а перекладачці Люсі.

Своєрідна її міміка: вільна і легка, плавна і відшліфована до останнього жесту, вона дається їй, на перший погляд, без усяких зусиль. І тільки люди знаючи, особливо перекладачі, можуть оцінити чого це їй коштує, якою ціною здобуто. Адже справа не тільки в тому, щоб говорити мімікою — треба ще встигати в лічені секунди перекладати мову слів в мову

жестів і робити це так, щоб людям все було зрозуміло.

Їй це вдається на рідкість: коли перекладає Люся, нема жодної людини, котра б щось не зрозуміла, стала перепитувати чи залишилась байдужою. Щоб вона не перекладала — лекцію чи доповідь, звичайно розповідь чи вірші — усе їй, як кажуть, по плечу.

Її секрет в на диво досконалому знанні міміки, що дається роками практики, економності і пластичності жестів і в тому, що не кожному дано, — в чутті єднання, злитності з будь-якою аудиторією.

Людмила не просто перекладає, повторює чужі слова, — котрі до речі, і повторювати можна порізно, — вона з першої хвилини заволодіває увагою людей і намагається донести до кожного зміст перекладу.

Її руки літають легко і чітко, немов плетуть у повітрі мереживо слів, фраз, думок. Їй допомагає у цьому мова обличчя: усміх і рухливості брів, чітка артикуляція кожного слова. Навіть очі допомагають їй підтримувати зв'язок із залом.

І, якщо забути, що в ньому сидять люди без слуху, то можна подумати, що вона не говорить ру-

ками, а диригує піснею, і самі руки її перетворюються в пісню: в пісню, котра то злітає ввись, то опускається знову і кружляє над землею, як ластівка...

З хвилюванням згадує Людмила Захарівна роки своєї роботи перекладачем в Будинку культури, коли після війни почала відроджуватися художня самодіяльність глухих, і люди рвалися до активної участі в ній. Людмила виконувала обов'язки диктора-перекладача, і в багатьох творчих успіхах вінницьких кружківців є і частка її праці.

Двадцять вісім років минуло з того часу, як почала вона свою роботу в Товаристві глухих.

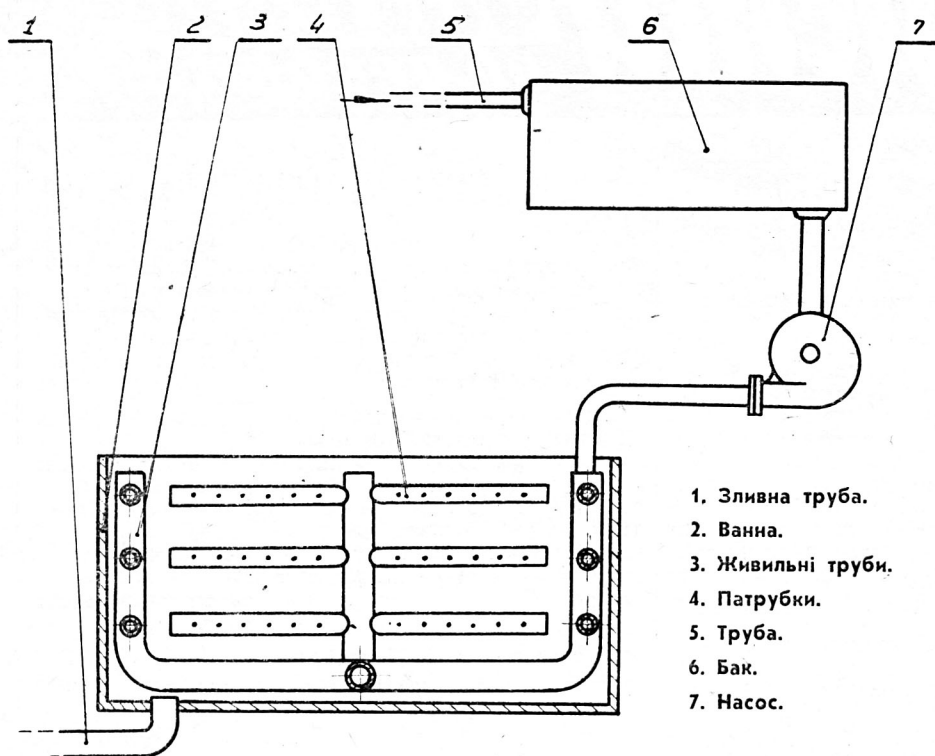
Багато це чи мало? Як дивитись. Тим, хто помилився в покликанні і половина цього строку здається вічністю. А хто не помилився — не помічає плину часу.

Зараз Людмила Захарівна працює в об'єднанні УТОГ перекладачем. Щодня приходять до неї люди. Одні — з болями, інші — з життєвими турботами, а треті — просто так. Її ж бо знають усі. А хіба це не найбільше щастя — бути потрібною людям?..

Галина ШВЕЦЬ.

м. Вінниця.

КУТОЧОК ВІНАХІДНИКА І РАЦІОНАЛІЗАТОРА

1. Зливна труба.
2. Ванна.
3. Живильні труби.
4. Патрубки.
5. Труба.
6. Бак.
7. Насос.

Величезні завдання, які накреслені в рішеннях XXIV з'їзду КПРС по успішному виконанню завдань дев'ятої п'ятирічки, зобов'язують постійно шукати нові резерви виробництва, економити час і матеріали, робити відкриття і винаходи, удосконалювати нову техніку і пристрої для прискорення виробничих процесів.

Великий загін раціоналізаторів і винахідників Товариства щорічно вносить сотні раціоналізаторських пропозицій на десятки тисяч карбованців річної умовної економії.

З метою обміну досвідом роботи винахідників і раціоналізаторів редакція газети буде постійно друкувати кращі пропозиції раціоналізаторів і винахідників.

ДОЩУВАЛЬНА УСТАНОВКА

На Ждановському учбово-виробничому підприємстві виготовлена і впроваджена у виробництво дощувальна установка для промивки сталеної катанки після травлення кислотою. Після промивки катанку обробляють вапновим розчином і відправляють на волочильні стани для виготовлення дроту.

Дощувальна установка (дивіться креслення) являє собою ванну (2) з дощувальним пристроєм, яка з'єднана через насос (7) із накопичувальним баком (6). Об'єм ванни — п'ять, а накопичувального бака — два кубічних метри.

Дощувальний пристрій — це горизонтальні патрубки (4) з маленькими отворами. Патрубки розташовані трьома ярусами на трубах живлення (3) всередині ванни (2) впоперек її стінок. Отвори патрубків звернені всередину ванни.

Накопичувальний бак (6) трубою (5) з'єднаний з водопроводом. Бак має поплавковий регулятор рівня і аварійний зливний патрубок. Через отвори в дніщі ванни (2) проходить зливна труба (1), яка з'єднує ванну з очищувальними установками.

Бухти катанки після травлення завантажують у ванну і включають насос (7). Під дією підвищеного тиску, який створив насос, вода витікає з отворів патрубків (4) сильними тонкими струменями на катанку. Забруднена кислотою вода витікає через трубу (1).

Дощувальна установка забезпечила високу якість промивки катанки після травлення, внаслідок чого відпала потреба в частій заміні розчину, який нейтралізував залишки кислоти.

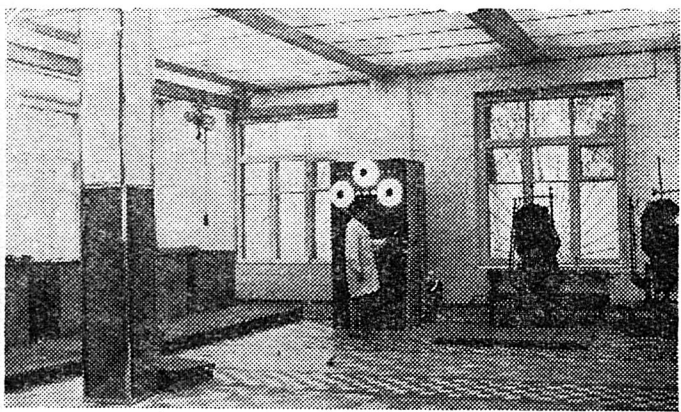
Автор винаходу М. ВЕКСЛЯРСЬКИЙ, інженер ПКБ УТОГ.

ТВОРЧИЙ ПІДХІД

Київське дослідне підприємство поруч з іншою продукцією випускає електроустановочні вироби. Для забезпечення чіткої ритмічної роботи конвеєра по складанню цих виробів необхідна велика кількість гайок М-4, в яких, взагалі, підприємство має постійну потребу. Внаслідок того, що операція по нарізуванню різьби цих гайок провадиться вручну, цей процес складний і трудомісткий.

Як підвищити продуктивність, як полегшити працю? Ці проблеми неодноразово обмірковувалися на підприємстві працівниками технічної служби. А тим часом відсутність достатньої кількості гайок затримувала роботу конвеєра по складанню електроустановочних виробів. Необхідно було автоматизувати цю операцію, всі розуміли, що лише за рахунок інтенсифікації ручної праці далеко не поїдеш. Творчу ініціативу у вирішенні цього злободенного питання проявив інженер-конструктор В. А. Гудченко.

— Якби ви побували на нашій дільниці декілька років тому, — з посмішкою розповідає начальник Я. І. Свиридовський, — то побачили б, в яких складних умовах ми тоді працювали: на підлозі вода, без гумових чобіт неможливо було працювати. Повітряне середовище очищувалося недостатньо. А тепер! Приміщення світле, сухе, добре працює приточно-витяжна вентиляція, встановлено нове високоефективне обладнання. Підйомно-транспортні роботи механізовані. Зараз в цеху можна працювати навіть в білих халатах. Багато праці і технічної видумки доклали інженери до реконструкції дільниці гальванопокриття. Проект реконструкції розробив інженер-конструктор М. П. Рибальченко, але практичним здійсненням проекту займалися робітники й інженерно-технічні працівники експериментального та ремонтних цехів.

Київське дослідне підприємство. Новий цех гальванопокриття.

В результаті, створені чудові умови для робітників, що дає можливість без збільшення кількості працівників підвищити випуск продукції на даній дільниці на 35—40 процентів.

Частими гостями штампувальної дільниці підприємства бувають конструктори В. А. Бруцький, Л. В. Філянін та старший майстер експериментального цеху В. І. Дехтярьов. З їх ініціативи багато штамків перероблено з односторонніх на багаторядні, змінюється конструкція штампів з метою зменшення витрат матеріалів.

Багато зроблено інженерно-технічними працівниками Київського дослідного підприємства по удосконаленню технічних процесів, але ще більше треба зробити в подальшому для виконання рішень XXIV з'їзду КПРС та XXIV з'їзду КГ України.

А. ЗАСЛАВСЬКИЙ, заступник начальника технічного відділу Київського дослідного підприємства.

С

ОРОК три роки тому було створено Слов'янське УВП. Власне, не УВП, а кілька маленьких майстерень, де працювали глухі. Серед них — майстерні по ремонту велосипедів, швейних і друкарських машин, фотографуванню, портретній майстерні, а пізніше — швейна, в якій працювали двадцять швачок. Так, саме таким пам'ятаю я Слов'янське УВП 1929 року. Тепер його не впізнати. В 1971 році це підприємство тільки понад план виробило продукції майже на 83 тисячі карбованців. У 1972 році воно випустило її на 1 мільйон 305 тисяч карбованців, а в останній рік дев'ятої п'ятирічки УВП дасть країні швейних виробів на суму 1 мільйон 570 тисяч карбованців. Варто згадати ще й те, що останній рік восьмої п'ятирічки колектив УВП закінчив важливою перемогою, здобувши в четвертому кварталі перше місце в республіканському соціалістичному змаганні, і йому було вручено перехідний Червоний прапор, а за підсумками всесоюзного огляду культури виробництва, що тривав в 1970—1971 роках, колективу Слов'янського УВП вручено диплом про присвоєння звання «Підприємство високої культури виробництва».

— Завдяки чому підприємство домагається таких хороших успіхів у виконанні дев'ятої п'ятирічки? — цим питанням розпочалося моє інтерв'ю з головним інженером УВП Емою Василівною Григор'євою, коли ми зустрілись в її кабінеті в новому виробничому корпусі.

Відповіла Ема Василівна багатозначно:

— Дев'ята п'ятирічка, проблеми, пошуки, успіхи...

На її обличчі з'явилась посмішка.

— В новий виробничий корпус ми перейшли ще в 1969 році, — продовжувала вона. — Скільки радості було. Просторі, світлі цехи, нове-устаткування, чудові побутові умови. Усе це одразу ж позитивно позначилося на нашій роботі. І не дивно: люди в нас роботящі. А кращі умови праці — це тіпний робочий настрій, більша продуктивність. В перші дні після переходу в нові цехи багатьом здавалося, що кращих умов праці на нашій фабриці уже й бути не може. Але ось минуло лише три роки, і час диктує нам своє: треба поліпшувати умови праці. Ми вже тепер думаємо про розширення виробничих площ. Так, разом з Донецьким об'єднанням УТОГ ми підняли клопотання перед Слов'янським міськвиконком про виділення земельної ділянки для розширення підприємства. За п'ятирічку ми мусимо повністю механізувати вантажно-розвантажувальні роботи, впровадити нові машини і устаткування, домогтися, щоб уся продукція випускається із знаком якості.

ПРОБЛЕМИ, ПОШУКИ, УСПІХИ

Так, непомітно для самої себе Ема Василівна розповіла мені про проблеми, які стоять зараз перед колективом Слов'янського УВП, перед нею самою.

Я попросив Ему Василівну розповісти про те, як вона організовує свій робочий день.

— Починаю з обходу всіх виробничих дільниць, — відповіла вона. — Під час обходів цікавлюся станом справ на кожній з них, перевіряю якість виконання всіх операцій в процесі виготовлення продукції.

Багато обов'язків у головного інженера. Адже він мусить бути організатором виробництва і відповідати за успіхи всього колективу, а, отже, постійно бачити проблеми, які стоять перед цим колективом, і негайно вживати заходів для їх вирішення.

На УВП чимало молодих спеціалістів, і Ема Василівна часто допомагає їм в роботі, домагаючись необхідної оперативності, якомога більшої віддачі. Як головний інженер Ема Василівна очолює технічну раду. На її засіданнях обговорюються планомірно й регулярно такі важливі питання, як виробнича дисципліна на УВП, виконання планів НОП, впровадження нової техніки, виконання номенклатурних заходів по охороні праці й техніці безпеки. Підсумковим моментом щотижневого «Дня якості» є відповідна інформація, яку обов'язково заслуховує технічна рада і приймає, згідно з цією інформацією, відповідне рішення, практичне перетворення в життя якого значною мірою сприяє поліпшенню якості продукції.

Про дійовість технічної ради говорять хоча б такі факти: за останні десять років на УВП не було жодного випадку виробничого травматизму, 96 процентів усієї продукції здається з конвеєра в ВТК з першого пред'явлення. Починаючи з 1969 року, Слов'янське УВП не одержало жодної рекламатії. Минулого року на УВП було подано в бюро раціоналізації і винахідництва 11 раціоналізаторських пропозицій. Дев'ять з них уже впроваджені. Економічний ефект від впроваджених у виробництво раціоналізаторських пропозицій становить 6,8 тисяч карбованців на рік. Слід додати до цього, що по раціоналізаторству Слов'янське УВП зайняло перше місце серед швейних підприємств УТОГ.

Кращим серед раціоналізаторів є інженер-технолог А. П. Пономаренко. П'ять поданих нею, а тим і впроваджених раціоналізаторських пропозицій дадуть тепер змогу підприємству щороку заощаджувати по три тисячі карбованців.

Дуже цінну пропозицію вніс і

впровадив у виробництво електрослосар Анатолій Сизоненко. Він запропонував блокувальний пристрій, використання якого виключає випадки виробничого травматизму при роботі на обдирно-шліфувальному верстаті.

Велику увагу приділяє технічна рада впровадженню на УВП нових швидкохідних швейних машин 97 класу. Дві такі машини вже працюють на повну потужність. Незабаром у виробництво будуть включені ще п'ятнадцять. Використання цих машин, за підрахунками Еми Василівни, дасть змогу підвищити продуктивність праці на 25 процентів.

У розмові з директором УВП О. С. Решетняком я почув чимало теплих відгуків про роботу головного інженера Еми Василівни Григор'євої. Зокрема, він сказав:

— До найголовніших завдань, які ми вирішуємо вже сьогодні, належить повна заміна універсальних швейних машин 22 класу швидкохідними 97. Вирішувється питання про значне підвищення ефективності роботи підприємства, і цій справі дуже багато творчих сил і енергії віддає наш головний інженер Ема Василівна Григор'єва. Я іноді дивуюсь, як швидко й гарно у неї все виходить. Про що б не запитав — завжди у Еми Василівни готова вчερшня відповідь. Як комуністку її неадаремно обрали головою групи народного контролю.

Пізнавши я дізнався, що, крім виконання численних своїх обов'язків, Ема Василівна керує ще й гуртком по висвітненню проблем економічної теорії і економічної політики КПРС на сучасному етапі, в якому поглиблюють свої економічні й політичні знання інженерно-технічні працівники та службовці УВП.

Я бачив молоду, але вже з солідним практичним стажем роботу жінку, яку всі на УВП з повагою називають Емою Василівною, і в її кабінеті, і в цехах поміж людьми, і в стосунках з інженерно-технічним персоналом, — скрізь чув про неї тільки теплі слова.

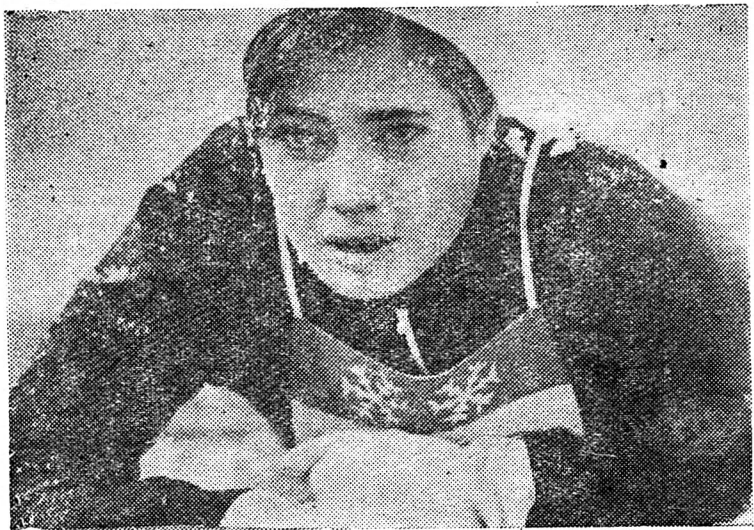
Аналізуючи успіхи, досягнуті колективом УВП при виконанні восьмої і вже в дев'ятій п'ятирічці, я мимоволі згадаю цю привітну й симпатичну жінку, організатора виробництва, головного інженера Ему Василівну Григор'єву.

З. СЕЛЕЗНЬОВ.

НАШЕ ЖИТТЯ

17 червня 1972 р.

Подивіться цей фільм ХІД БІЛОЇ КОРОЛЕВИ

...Степан Чудинов розчарувався у своїй роботі, йому здавалося, що він не має тренерського хисту. І все це через його вихованку Алісу Бабуріну, відому лижницю. Самовпевнена, самозакохана спортсменка не хоче приймати той метод і стиль роботи, що його марно намагається прищепити тренер. Спорт для неї — не серйозне заняття, а лише захоплення. Степан Чудинов вирішує покинути тренерську роботу, виїхати на новобудову до Сибіру, щоб присвятити себе архітектурі — своїй професії. Журналіст Каричев радить їй хати в Зимогорськ, бо, мовляв, мешканці цього міста не дуже захоплюються спортом. Він певен, що Степан гарячкує, кидати спорт йому аж ніяк не можна. Каричев пам'ятає, що в Зимогорську живе Наталя Скуратова — перспективна лижниця, хоча вона і прогнала всесоюзну гонку. Степан неодмінно зустрінеться з нею...

Зимогорськ виявляється містом лижників, що аж ніяк не радує Чудинова. Проте відгородитися від спорту йому так і не вдається...

Одне з завдань фільму — показати, що спорт — це не тільки поклоніння. Потрібно багато фізичних і духовних сил, щоб досягти високої спортивної майстерності.

Виконавці головних ролей мають дублерів — ведучих майстрів лижного спорту.

Багато кадрів було знято на чемпіонаті світу з лиж, що проходив у Чехословаччині.

Сценарій фільму написав Лев Кассіль (у співавторстві з В. Садовським) за мотивами свого однойменного роману.

Центральну роль, уславленого тренера Чудинова, виконує популярний актор театру і кіно Народний артист РРФСР Кирило Лавров. В ролі героїні фільму Наталії Скуратової знялася молода актриса Ленінградського Великого драматичного театру імені М. Горького Світлана Головіна.

Роль журналіста Євгена Каричева грає Микола Озеров. Стрічку знято на кіностудії «Ленфільм» режисером В. Садовським.

Е. ЛІСОВА.

НЕСПОКІЙНА ВДАЧА

Ось вже 29 років беззмінно працює Василь Степанович Чумак на сирзаводі м. Павлограда. Ударник комуністичної праці, налагоджувальник апаратів, він досконало знає виробництво. Працює на совість, віддаючи усі вміння та знання рідному підприємству. Його сумлінна праця, чесність здобули одностайну пошану колективу.

Василя Степановича — вже немолоду, але енергійну, завзяту, неспокійну людину часто можна побачити в міських первинних організаціях УТОГ. І це не викликає

здивування, бо робітник поєднує в собі поряд з самовідданню працею активну участь у громадському житті. Довіряють товариші Василю Степановичу. Його обрано членом правління Павлоградського міжрайвідділу УТОГ та членом ради будинку культури. І з цими складними, громадськими дорученнями, що потребують постійної уваги і високої відповідальності, він справляється добре.

В. С. Чумак завжди у роботі: то допомагає налагодити справи в первинних організаціях, то побатьківськи радить молодим робітникам, як краще виконувати виробничі завдання. Так, справ багато. І всюди треба встигнути. А день у роботі та громадських ділах минає швидко...

Ввечері Василь Степанович поспішає до Павлоградського Будинку культури, де з захопленням бере участь у самодіяльності. Нещодавно, на обласному огляді художньої самодіяльності, присвяченому 50-річчю утворення СРСР, він виконав роль слідчого в однойменній п'єсі Володарського «Революції рядові». Глядачі нагородили аматора сцени бурхливими оплесками.

Отакий Василь Степанович Чумак, праця і громадська діяльність якого являється справжнім прикладом для наслідування тим, хто тільки-но починає своє робітниче життя.

І. ЗІНЧЕНКО.

м. Павлоград,
Дніпропетровська обл.

Праця звеличує людину

Зовсім недавно прийшов на Дніпропетровський вагоноремонтний завод ім. С. М. Кірова Петро Якович Лахно. Зараз він працює координатором-розточником в інструментальному цеху.

Петро Якович досконало оволодів своєю професією. Денні норми виконує на 100 процентів.

Трудовий успіх прийшов не сразу. П. Я. Лахно добився його завдяки грамотній експлуатації верстата, розумному розподілу робочого часу.

Самовіддана праця Петра Яковича нерозривна з активною громадською діяльністю. Ось вже два роки він являється головою бюро первинної організації УТОГ.

А. РИБКІНА,
інструктор-перекладач.

Виступи читачів до редакції

Нова вистава

В Чернівцях відбулася театральна весна Буковини. В цьому святі мистецтва взяв участь також Народний самодіяльний театр глухих.

Буковинські аматори сцени звітували п'єсою місцевого автора В. Довгого «Весняні палі». Твір розповідає про складні умови, в яких діяли комуністи під час відновлення Радянської влади на Буковині у 1947 році.

Виставу тепло сприйняли глядачі. Жюрі відзначило тонку, широкую гру акторів і дало схвальну оцінку виступу колективу Народного самодіяльного театру.

А. МІЛЬХІКЕР,
художній керівник обласного будинку культури.

Зустріч із «Райдугою»

Під час гастролей Київського республіканського театру міміки та жесту у Львові адміністрація, місцевим профспілки й первинна організація УТОГ Ровенського УВП організували виїзд 35 кращих трудівників підприємства до міста Львова на спектакль «Райдуга посміхається». Серед тих, хто виїздив на зустріч з «Райдугою» було багато учасників художньої самодіяльності.

Важко виразити словами те захоплення і естетичну насолоду, яку ми одержали від цього короткого знайомства з колективом митців сцени.

Принадний спокусник «Швейк»! Його посмішка покореє серця всіх присутніх у залі. А «Одарка і Караєв»? Вони були просто чудовими!

Полонили своєю невимушеністю і майстерністю виконавці «боксерів» і учасники зустрічі «на футбольному полі». У залі серед глухих глядачів було багато й чужих і всі вони теж були у захопленні від виступів талановитих артистів.

Повертаючись додому в Ровно на протязі чотирьох годин, трудівники УВП згадували побачене і сміялись від душі.

Дуже вдячні артистам «Райдуги» за радісні хвилини, які вони подарували нам! Спасибі засновникам і керівникам цього чудового колективу!

Бажаємо нашим друзям нових творчих успіхів і багато-багато прихильників їх талантів.

Н. НАСЕКІНА.

м. Ровно.

Змагання з футболу

В Донецьку на стадіоні «Буревісник» відбулися обласні змагання з футболу. На зелене поле вийшли спортсмени міст — Донецька, Жданова, Горлівки, Слов'янська, Єнакієво та Макіївки.

У фінал увійшли футбольні команди Донецька, Жданова, Слов'янська і Єнакієво.

Заключні ігри з футболу пройшли 10—11 червня на тому ж стадіоні «Буревісник». За перше місце розгорілося вперта боротьба між футболістами Донецька і Жданова, але жодній з команд не вдалося досягти перемоги. Лише в додатковій тридцятихвилинній грі фінальну зустріч виграли футболісти Жданова з рахунком 3:1 (граючий тренер Григорій Лопатнев).

Голова президії Донецького облвідділу УТОГ М. В. Калинченко вручив ждановським футболістам кубок, вимпел і диплом першого ступеня.

Спортсменам Донецька, які зайняли друге місце, вручено диплом другого ступеня. Футболістам Слов'янська — диплом третього ступеня.

Збірна футбольна команда Донецької області візьме участь у зональних змаганнях першої групи у м. Запоріжжі.

Б. ТУРКІН.

ВЕСЕЛІ КАНІКУЛИ

Спустилися класи і навчальні кабінети, але на подвір'ї Київської спецшколи-інтернату для глухих дітей так само вирує життя. В кінці травня, як тільки завершилися заняття, тут відбулося відкриття піонерського табору «Чайка».

Цікаво і весело проводять свої літні канікули школярі. За планом роботи табору чотири рази на тиждень діти виїжджають автобусом на Київське море. Це до обіду, а в другій половині дня хлопчики і дівчатка проводять своє дозвілля на території піонерського табору.

До їх послуг тут організовано роботу різних гуртків. Так, під ке-

рівництвом вчителя фізкультури В. І. Воробєя учні тренуються у волейбольній та баскетбольній секціях, складають норми нового комплексу БГПО та ГПО. Крім цього, вихователі організовують різні конкурси: «На кращого танцюриста», «На кращого шахіста» та інші.

Поруч з веселим відпочинком для піонерів табору «Чайка» організовано ряд цікавих бесід про революційні і трудові традиції нашого народу, про героїв громадянської війни, екскурсії в музеї та по визначних місцях столиці України.

Б. ПЕТРЕНКО.

Квіти наставникам

Радісно відсвяткували учні і вчителі запорізької вечірньої школи робітничої молоді для глухих кінець навчального року. Цьому святу передувала напружена робота і учнівського і педагогічного колективів.

На вечорі, присвяченому підведенню підсумків року, який відбувся в будинку культури глухих, директор школи Д. Д. Міллер-Горнянець відзначила, що минулий рік був для школи найбільш плідним. Так, шістнадцять робітників закінчили 15-й клас і дванадцять чоловік — 12-й.

З почуттям глибокої поваги до свого учня розповідала Діна Дмитрівна про випускника школи Анатолія Гудка — батька трьох школярів. Показуючи приклад у навчанні, Анатолій Гудко добре зарекомендував себе і в колективі, в якому трудиться, — на заводі «Комунар». Йому присвоєно високе звання «Ударник комуністичної праці». Крім того, — відзначила вона, — Анатолій Гудко завжди вчасно з'являється на репетиції танцювального гуртка, що діє при будинку культури, є активним учасником концертів художньої самодіяльності.

Дуже тепло відгукнулася директор школи і про свою вихованку Ольгу Маковецьку, про молоде подружжя Володимира й Валентину Майбах, Анатолія й Вікторію Резник. Добре закінчили школу також Володимир Мазанко й Галина Баранова та багато інших.

По-батьківськи щиро з напутніми словами виступили перед випускниками голова облвідділу УТОГ В. М. Дюков, голова міськвідділу УТОГ Л. Н. Костенко директор будинку культури Л. Н. Фролова.

На знак великої вдячності за здобуті знання, за щедрість і щирість випускники школи вручили своїм наставникам великі букети квітів.

С. МОРДУШЕНКО.

На фото: учасники зльоту у Хустському Будинку культури.
Фото Е. СИДОРА.

Зліт у Хусті

Наприкінці травня в будинку культури глухих м. Хуста відбувся зліт членів УТОГ трьох міжрайвідділів — Виноградівського, Тячівського та Хустського. На ньому було присутньо понад 300 чоловік. Зліт присвячений 50-річчю утворення Радянського Союзу.

З вступним словом до присутніх звернувся голова президії Закарпатського облвідділу УТОГ К. М. Власов. Він розповів про трудові звернення членів Товариства на

честь знаменної дати радянського народу — 50-річчя утворення СРСР. Потім лектор обкому партії прочитав лекцію «Непорушна дружба народів великої Радянської країни».

Закінчився зліт великим концертом колективу республіканського театру міміки і жесту глухих «Райдуга».

В. ТИСЯЧНИК.

м. Хуст,
Закарпатська обл.

Наступний номер газети вийде 29 червня.

Редактор О. БОРИМЧУК.

Наша адреса: 252005, м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74.
тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 944—5000. 72 р.